

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

www.parohiaserbanvoda.ro

DACĂ GÂNDIM LA PĂCATELE NOASTRE, ATUNCI NU NE VOM AMINTI GREȘELILE ALTORA

DUMINICA A 11-A DUPĂ RUSALII

(Pilda datornicului
nemilostiv)

SF. CUV. MOISE ETIOPIANUL;
DREPTUL IEZECHIA

Fiindcă el nu avea cu ce să plătească, Domnul a poruncit să-l vândă”.

Socotiți acum în ce chip Domnul tratează pe slugă! „Sluga aceea, zice Sfânta Scriptură, căzând la picioarele domnului său, se ruga zicând: Doamne, mai îngăduie-mi, și-ți voi plăti ție tot”. El n-a zis că nu avea cu ce să plătească, căci astfel este obiceiul datornicilor, ca ei, și când nu pot plăti, totuși făgăduiesc toate, numai să scape din încurcătură.

Ascultați acum voi, cei trândavi la rugăciune, luați aminte cât de mare este puterea rugăciunii! Sluga nu putea dovedi nimic bun, dar îndată ce el a alergat la rugăciune, a putut mișca pe domnul la compătimire. Așadar să nu obosim întru cerere și rugăciune! Cine era mai prihănit decât această slugă? Și el totuși n-a zis întru sine: „Eu nu mai am trecere la domnul meu, sunt plin de rușine și nu mă pot apropia de dânsul, nu pot să-l rog”. Așa zic mulți păcătoși cuprinși de o frică ce vine din iad și duce la iad.

Să vedem acum în ce chip Domnul a iertat slugii datoria. „Și milostivindu-se domnul slugii aceleia, l-a slobozit și i-a iertat și datoria”. Așadar, nu te rușina a ruga pe Domnul, ci rușinează-te mai vârtos numai de păcatele tale; nu te îndoii și nu părăsi rugăciunea, ci apropie-te de Domnul chiar când ești păcătos, ca să-L împaci și să-I dai puțința de a-Și arăta milostivirea Sa prin iertarea păcatelor tale. Dacă te temi a te apropia de Dânsul, împiedici bunătatea Lui de a se arăta și oprești bogăția harului Său.

De aceea, să fim neobosiți întru rugăciune. De am fi noi căzuți în prăpastia cea mai adâncă a păcatelor, rugăciunea

Când împăratul din Evanghelie a început socoteala, a găsit pe unul care îi datora zece mii de talanți. Tot ce i se încredinșase, cheltuisese. Cu adevărat, o datorie mare! „Și el nu avea nimic”, zice Sfânta Scriptură, „cu ce să poată plăti”. Ce însemnă aceasta: „el nu avea nimic”! Aceasta nu înseamnă altceva decât: El era lipsit de fapte bune și nu se îndeletnicise cu nici un lucru bun, care să i se fi putut socoti spre iertarea păcatelor. Adică faptele bune, ba încă și suferințele și necazurile, ni se vor socoti spre iertarea păcatelor.

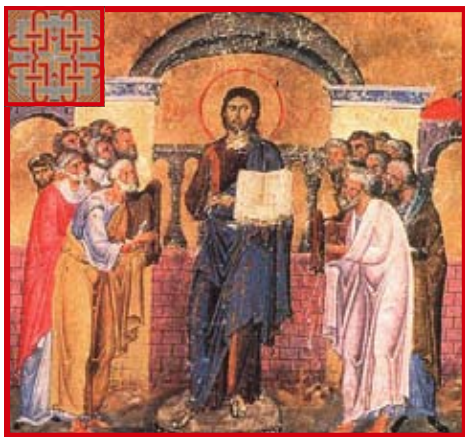
poate în curând iarăși a ne scoate. Nimeni n-a păcătuit așa de mult ca sluga aceea; ea a săvârșit tot felul de păcate. Aceasta înseamnă cei zece mii de talanți, și el era cu totul deșert de lucrurile cele bune, pentru că el nu avea nimic cu ce să plătească. Și totuși, puterea rugăciunii a putut să-l mântuiască. Așadar, atât de mult a putut rugăciunea, încât a putut izbăvi de pedeapsă și de osândă chiar pe acela, care cu zeci de mii de fapte a supărat pe Domnul.

Totuși, rugăciunea singură nu face totul, ci ea are ajutor harul lui Dumnezeu, care har, propriu-zis, face totul și dă și rugăciunii puterea sa. Aceasta se arată în cuvintele: „Și milostivindu-se domnul slugii aceleia, l-a slobozit și i-a iertat și datoria”. Dintru aceasta trebuie să recunoști că și înainte, și după rugăciunea slugii, milostivirea Domnului a făcut totul.

Dar tot binele ce făcuse sluga prin rugăciunea sa, l-a pierdut prin învârtoșirea sa către tovarășul său. Ducându-se, a aflat pe unul dintre cei ce slujeau cu el și care îi datora o sută de dinari; și cum l-a prins, l-a apucat de grumaz și i-a zis: „Plătește-mi ce-mi ești dator”. Ce putea să fie mai nerușinat decât purtarea aceasta?

Dacă gândim la păcatele noastre, atunci nu ne vom aminti greșelile altora. Dacă, dimpotrivă, noi uităm păcatele noastre proprii, cu atât mai lesne cădem în osândirea altora. Dacă sluga aceea n-ar fi uitat datoria sa de zece mii de talanți, nu și-ar mai fi adus aminte de cei o sută de dinari. Însă fiindcă el a uitat datoria aceea, a apucat pe tovarășul său; și fiindcă el a cerut înapoi datoria cea mică, s-a încărcat iarăși cu povara celor zece mii de talanți. ❖

Sfântul Ioan Gură de Aur

1 SEPTEMBRIE - INDICTIONUL SAU NOUL AN BISERICESC

La 1 septembrie începe noul an bisericesc. Tradiția de a începe noul an în prima zi de toamnă era comună mai multor popoare biblice, căci recoltele anuale erau în hambare, iar oamenii se pregăteau pentru un nou an agricol. Dar Biserica ne arată că anul nou bisericesc are și o profundă semnificație teologică.

La Sinodul I Ecumenic de la Niceea s-a stabilit pentru toată creștinătatea începutul anului nou bisericesc la 1 septembrie.

Românii numesc noul an bisericesc indictionul sau indictionul, care înseamnă „arătare” și „poruncă”. Acesta amintește de intrarea Domnului în sinagogă, când a citit cuvintele prorocului Isaia, ce vesteau trimiterea Unsului lui Dumnezeu către popor pentru a-i ușura suferința. Indictionul era de fapt o sărbătoare a Imperiului Roman. Atunci împăratul se arăta poporului, prezenta situația imperiului și comunica diferite informații privitoare la viața publică. Tot la această dată se plăteau impozitele și soldele soldaților pe anul ce trecuse.

Evangelhia zilei (Luca 4, 16-22) redă începutul activității publice a lui Hristos.

În această zi a intrat Domnul Iisus în sinagoga iudeilor și a citit din cartea lui Isaia: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru care M-a uns să binevestesc săracilor, M-a trimis să vindec pe cei zdrobiți cu inima, să propovăduiesc robilor dezrobirea și celor orbi vederea, să slobozesc pe cei apăsați și să vestesc anul plăcut Domnului” (Luca 4, 18-19). Domnul Hristos le spune celor ce-L ascultau că profetia s-a împlinit în El. Potrivit tradiției, Iisus a venit la Nazaret pentru a vesti cuvântul lui Dumnezeu la începutul toamnei. Biserica s-a asociat acestei tradiții și a pus începutul ciclului liturgic sau al slăvirii lui Dumnezeu în Biserică prin sfintele slujbe pe durata unui an în aceeași zi care amintește de începutul propovăduirii Domnului Iisus Hristos. ❖

După tradiția iudaică, mai multe evenimente sunt legate de această zi: Arca lui Noe s-a oprit în muntele Ararat după încetarea popoului; Moise s-a coborât din Muntele Sinai cu Tablele Legii; în această zi s-a construit cortul mărturiei, în care a fost pus Chivotul Legii; a fost sfințit templul lui Solomon și tot în această zi arhiereul intra o dată pe an în sfânta sfintelor pentru a tămâia altarul. La începutul lunii septembrie, evreii aveau sărbătoarea corturilor, în amintirea celor 40 de ani pe care i-au petrecut în pustie înainte de a intra în pământul făgăduinței.

Sfântul Cuvios Dionisie cel Smerit

Mănăstirea „Sfânta Anastasia”. Pe lângă traduceri, Cuviosul se va ocupa și cu predarea dialecticii la Universitatea Vivarium din Calabria. Acolo l-a cunoscut și s-a împrietenit cu Casiodor.

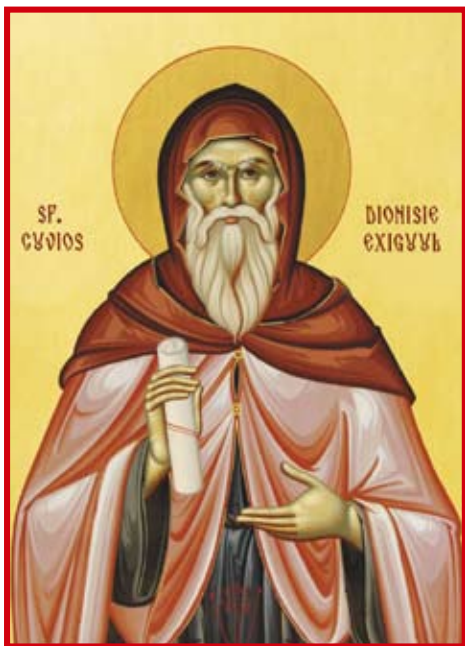
Un frumos portret al Cuviosului Dionisie a rămas de la Casiodor. Acesta ne spune despre Cuviosul Dionisie că era „de neam scit, dar de obiceiuri întru totul romane, foarte priceput la ambele limbi, cunoscător perfect al Sfintei Scripturi și al Dogmaticii, înțelept și simplu, învățat și smerit, cu vorbă puțină, feciorelnic, blând, plângând când auzea vorbe de veselie nepotrivite, postitor, fără să osândescă pe cei care mâncau; mânca rar și atunci lucruri obișnuite, știa să se abțină în mijlocul plăcerilor, la mesele trupești știa să aducă întotdeauna mâncări duhovnicești, dar participa și la conversații nebisericești, răspundea strălucit la orice întrebare și se punea. În el era multă simplitate împreună cu înțelepciune, smerenie împreună cu învățătură, moderație împreună cu talentul de a vorbi, încât se socotea un nimic sau unul dintre cei din urmă slujitori, deși era vrednic, fără îndoială, de societatea regilor.”

La Roma va primi Taina Preoției, cu siguranță până pe la anul 499. Cuviosul Dionisie se va ocupa și de data Sfintelor Paști, o altă problemă a Bisericii Romei. Stabilirea datei pascale fusese încredințată de Sinodul I Ecumenic de la Niceea

Bisericii din Alexandria Egiptului, însă romanii se îndepărtaseră de această tradiție. În anul 525, într-o lucrare intitulată „Cartea despre Paști”, Cuviosul Dionisie argumentează adoptarea de către apuseni a datinei alexandrine. Totodată, adaugă o pascalie în completarea Sfântului Chiril cu datele Sfintelor Paști pentru anii 532-626.

Se știe că Sfântul Dionisie a deprins astronomia în timpul uceniciei la Alexandria. El a propus număratoarea anilor „de la Întruparea Domnului nostru Iisus Hristos, iar nu de la împăratul Dioclețian, ca până atunci, pentru ca astfel să fie tuturor mai cunoscut începutul nădejzii noastre și pentru ca să apară mai clară cauza răscumpărării neamului omenesc, adică Patimile Mântuitorului nostru.” Era creștină astfel întemeiată a intrat în vigoare la Roma în anul 527, iar până la începutul mileniului al doilea a fost adoptată în toată lumea creștină.

Cuviosul Dionisie cel Smerit „a murit în mireasma sfințeniei” pe la anul 545, în Italia. Numindu-se pe sine „Exiguus”, adică „smerit”, s-a înălțat. Casiodor îi adresa, încă din timpul vieții, cuvinte de invocare, asemenea unui sfânt canonizat: „Să mijlocească pentru noi, el care obișnuia să se roage împreună cu noi, ca să putem fi ajutați acum prin meritele lui, cu rugăciunea căruia am fost întăriți aici pe pământ.” ❖

Născut în jurul anului 470 în Scitia Mică, a ales de tânăr viața monahală în una dintre mănăstirile eparhiei Tomisului. Dorind să studieze teologia mai profund, pleacă în Orient, mai întâi la Locurile Sfinte, oprindu-se îndelung la Mormântul Domnului, apoi în Asia Mică, stabilindu-se la o mănăstire din Constantinopol. Pentru că știa foarte bine greaca și latina, a fost trimis la Roma, unde papa Gelasie avea nevoie de un traducător pentru canoanele Sinoadelor Ecumenice și scrierile patristice răsăritene. În anul 496 Cuviosul Dionisie ajunge la Roma și intră în

TĂIEREA CAPULUI SFÂNTULUI PROROC IOAN BOTEZĂTORUL

Sfântul Ioan a fost prorocul cu chip de „Înger în trup”, singurul dintre sfinți zugrăvit cu aripi de înger în iconografia bisericească. El a fost înaintea Domnului nu numai cu nașterea, ci și cu moartea sa: Domnul Hristos a pățimit pentru păcatele oamenilor, iar Înaintemergătorul Său a îndurat moartea mucenicească pentru fărădelegile lui Irod.

Sfântul Ioan a propovăduit pocăința spre iertarea păcatelor și i-a botezat în apa Iordanului pe aceia care se hotărâu să-și schimbe viața. Mulțimile veneau în pustiul Iordanului și-l ascultau. Predica lui era aspră și cutremurătoare, precum viața sa aspră și smerită: mânca lăcuste și miere sălbatică, purta o haină din păr de cămilă, încins cu o curea și chema la moralitate, biciuind fărădelegile și inegalitățile sociale, abaterile de la dreapta credință și împietrirea inimilor.

Apoi L-a botezat pe Hristos și L-a arătat pe Fiul lui Dumnezeu ca pe Unul din Sfânta Treime.

Viața pământească a Sfântului Ioan a fost curmată cu ură și cruzime de regele Irod Tetrarhul, la sfatul diavolesc al nelegitimei sale soții, Irodiada. În anul 31, tetrarhul Irod Antipa al IV-lea, fiul lui Irod cel Mare, s-a dus la Roma la împăratul Tiberiu. Oprindu-se pe drum în casa fratelui său Filip, s-a aprins de patimă pentru soția fratelui său, Irodiada. Aceasta i-a promis că se va căsători cu el dacă se va despărți de soția sa, adică de fiica lui Areta, împăratul Arabiei. Întorcându-se de la Roma, Irod Antipa își alungă soția legitimă și se căsătorește cu Irodiada, împotriva legii. Pentru această nelegiuire, Ioan Botezătorul îl muștră pe Irod înaintea tuturor: „Nu ți se cade să ții pe femeia fratelui tău” (Marcu 6, 18).

De aceea, Irodiada și fiica sa, Salomeea, căutau prilej să-l omoare pe Sfântul Ioan. Regele Irod l-a întemnițat pe Sfântul Ioan, dar se temea de popor ca să-i facă vreun rău. Prorocul și din temniță îl muștra pentru nelegiuirea în care trăia. Prilejul pândit de Irodiada s-a ivit când regele și-a serbat ziua de naștere, iar Salomeea a dansat, încântându-i pe meseni. Irod, amețit de băutura, a făgăduit cu jurământ că-i va da Salomeei orice-i va cere, chiar și jumătate din împărăția sa. Salomeea a fost sfătuită de Irodiada să-i ceară să i se aducă pe tîpsie capul Sfântului Ioan Botezătorul. Irod s-a întristat pe moment, neașteptându-se la o asemenea cerere din partea fetei, care nu a cerut bani sau avere, ci „sânge de proroc”, dar pentru jurământul făcut

Pe data de 29 august
prăznuim Tăierea Capului
Sfântului Proroc Ioan Botezătorul,
zi de post și rugăciune
pentru Biserică și credincioși,
această sărbătoare încheind
anul bisericesc.
Sfântul Ioan Botezătorul este
cel mai mare profet
al Vechiului Testament, legătura
între Vechiul și Noul Testament,
cel care ca ultimul profet
al Legii Vechi s-a învrednicit
să-L vadă pe Mântuitorul Hristos,
Mesia cel promis și să-L prezinte
la Iordan ca „Miel al lui Dumnezeu
care ridică păcatul lumii”.

în fața mesenilor a dat poruncă ca de îndată temnicerul să-i taie capul Sfântului Ioan și să-l aducă pe tîpsie, dându-l fetei, iar aceasta, mamei ei.

Și astfel viața Înaintemergătorului s-a curmat. Trupul lui a fost luat de ucenicii săi și îngropat, iar capul, la porunca Irodiadei, se pare că a fost îngropat într-un loc ascuns, de teamă ca nu cumva Ioan să învieze și s-o mustre pentru fapta ei nelegiuită.

Biserica ne spune, după textul de la Luca cap. 8, 3, că o femeie credincioasă Mântuitorului Hristos și Sfinților Apostoli, anume Ioana, soția lui Huza, dregător al lui Irod, știa unde era îngropat capul Sf. Ioan Botezătorul. Împreună cu ucenicii Mântuitorului l-ar fi așezat într-o amforă și l-au îngropat în Grădina Ghetsimani, de unde apoi niște negustori l-au găsit și l-au dus la Edesa, în Siria. De acolo, după alte peregrinări, cinstitul cap a ajuns la Constantinopol, de unde cruciații l-au dus în Apus, în catedrala din Amiens (Franța), unde se păstrează

și azi. Cea mai mare parte din mâna Sf. Ioan Botezătorul, cea care L-a botezat pe Mântuitorul Hristos, se păstrează la Topkapî, în Constantinopol, iar altă parte din mâna sa - la Mănăstirea Dionisiu de la Sfântul Munte Athos și la Mănăstirea Cetinje din Muntenegru.

Fapta lui Irod nu a rămas nepedepsită, deoarece Areta, pentru a se răzbuna de supărarea adusă fiicei lui, a cucerit castelul Maherus și o parte din pământul Iudeii. După ceva timp, Irod s-a dus la Roma ca să obțină titlul de rege de la împăratul Caligula, ca și fratele său, Agripa. Împăratul însă aflase că se unise cu parții, că uneltea împotriva romanilor și că se pregătea să înarmeze 70.000 de oameni. Pentru acestea i-a luat stăpânirea tetrarhiei Iudeii, i-a confiscat averea și l-a exilat (în anul 38) împreună cu Irodiada, mai întâi la Lugdun (Lyon) în Galia și apoi la Iliard în Spania. Astfel, Irod s-a sfârșit acolo în mizerie și boală, după ce mai întâi a văzut groaznică moarte a Salomeei. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 21-28 AUGUST 2022

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 28.08	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 11-a după Rusalii (Pilda datornicului nemilostiv) Utrenia, Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Slujbă de priveghere
Luni 29.08	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	(†) Tăierea Capului Sfântului Proroc Ioan Botezătorul (Post) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 31.09	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Mașlu
Joi 1.09	de la 10 ⁰⁰	Te Deum – Începutul Anului Bisericesc
Vineri 2.09	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 3.09	07 ⁰⁰ - 09 ⁰⁰	Sfânta Liturghie; Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 4.09	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 12-a după Rusalii (Tânărul cel bogat) Utrenia, Sfânta Liturghie

RUGĂCIUNEA ESTE LEGĂTURA PERSONALĂ, DE FIECARE CLIPĂ, CU DUMNEZEU

Numai la rugăciune
putem să știm
ce legătură avem
cu Dumnezeu,
ce legătură avem
cu oamenii.
În rugăciune ne apar
fel de fel de gânduri
care arată cine suntem
și ce suntem.

Sfântul Maxim Mărturisitorul de pildă, în dialogul între un bătrân și un frate, a răspuns la întrebarea cum Sfântul Apostol Pavel, care avea atâtea griji pentru a propovădui și pentru a ajuta Bisericele, spune totuși „neîncetat să vă rugați”: cum se ruga el neîncetat? Și Sfântul Maxim Mărturisitorul, răspunzând la această întrebare, nu spune că Sfântul Apostol Pavel zicea mereu: „Doamne, Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul!”, ci spune altceva. Zice că: „Rugăciunea neîncetată este să ai mintea pururea lipită de Dumnezeu cu multă dragoste și cu dor, să atârni cu nădejdea de Dumnezeu și să te încrezi în El în orice ai face și ți s-ar întâmpla”.

Acesta este răspunsul Sfântului Maxim Mărturisitorul, din care înțelegem că de fapt rugăciunea nu e o simplă repetare a unei formule de rugăciune, ci este o atitudine de rugăciune, o angajare spre slujirea lui Dumnezeu, să simți că ești lipit de Dumnezeu cu gândurile tale, să simți că atârni de El și să ai nădejde în El și să te încrezi în Dumnezeu în orice ai face și ți s-ar întâmpla, și atunci această stare sufletească ți se primește de Dumnezeu ca o rugăciune. (*Arhimandritul Teofil Părăian, Veniți de luați bucurie*)

❖ Adevărata rugăciune este rugăciunea de dincolo de lectură, e rugăciunea de dincolo de sfintele slujbe (adică ceea ce se realizează prin sfintele

slujbe, prin citirile de rugăciuni), rugăciunea noastră adevărată este rugăciunea adâncă pe care o pregătesc lecturile de rugăciuni, citirile de rugăciuni, de acatiste. Dar dacă te-apuci să citești numai așa, ca să te-apuci să numeri câte acatiste ai citit, câte Psaltiri ai citit și așa mai departe, deja este o treabă mai mult de contabilitate decât de stare sufletească de rugător.

Rugăciunea adevărată e rugăciunea de dincolo de rugăciune, e rugăciunea cu care rămâi după ce te-ai rugat, rugăciunea pe care o poți realiza după ce ai luat parte la sfintele slujbe și după ce te-ai obișnuit cu gândul că Îl ai în față pe Dumnezeu. Pentru că slujbele noastre, prin alcătuirea lor, ne pun în situația de a ne gândi la Dumnezeu altfel decât dacă n-am lua parte la sfintele slujbe; ne aduc în situația să știm că Dumnezeu e în față noastră și că noi suntem în față lui Dumnezeu; creează o atmosferă de rugăciune, care ne ajută, ne angajează. Sunt foarte frumoase rugăciunile pe care le spunem la slujbe, cântările, textele de rugăciune pe care le cântăm la sfintele slujbe și care ne aduc în conștiința noastră evenimentele sărbătorite; le aduc în sfera gândirii noastre, la zilele hotărâte pentru aceasta. (*Arhim. Teofil Părăian, Disciplina interioară prin rugăciunea de toată vremea*) ❖

Rugăciunea de taină a Moșului Gheorghe Lazăr

Spuneau ucenicii bătrânului că oamenii din oraș și din împrejurimi toți îl cunoșteau și se foloseau mult de viața lui aleasă. Tineri și bătrâni, săteni și orașeni, săraci și bogați, cu toții îl numeau de obște „Moșul Gheorghe” (n.r. – Sf. Gheorghe Pelerinul – 17 august). Iar când trecea prin sate sau pe stradă, unii îi sărutau Psaltirea pe care o purta permanent sub braț, alții îi dădeau milostenie ca să se roage pentru ei, copiii se opreau din joacă, vitele pe câmp stăteau o clipă din păscut, iar câinii niciodată nu lătrau după el. Mulți credincioși îl petreceau, mergând cu evlavie în urma lui și ascultând psalmii pe care îi rostea în auz.

Spuneau aceiași ucenici că cea mai înaltă rugăciune a bătrânului era cea de noapte, pe care o făcea în biserică. Timp de peste 30 de ani nu a lipsit niciodată noaptea de la biserică. Intra la ora 23.00, înainte de miezul nopții, și ieșea dimineața, între orele 4.00-5.00. Oriunde

înnopta, în orașe, prin sate sau pe la mănăstiri, păstra cu sfințenie această rânduială. Aceasta era rugăciunea de foc a bătrânului Gheorghe Lazăr, pe care o săvârșea în taină, neștiut de oameni.

Ucenicul său, Protosinghelul Damaschin Trofin din Mănăstirea Neamț, spunea următoarele:

„Fiind eu de loc din Piatra Neamț, Moșul Gheorghe venea adesea în casa noastră. Într-o zi, pe când aveam 15 ani, a zis bătrânul către tata:

– Drăguță, lasă copilul diseară să se roage cu mine la biserică!

– Îl las, Moș Gheorghe. Și am plecat împreună spre biserică Sfântul Ioan Domnesc.

Noaptea, la ora 11.00, a deschis biserică și ne-am încuiat înăuntru. Pe mine m-a trimis la strană să citesc încet din Ceaslov, iar el a rămas în pronaos. Și a stat acolo nemișcat, desculț pe piatră, cu mâinile în sus la rugăciune, două ceasuri.

Eu mă uitam pe furiș la el, să văd cum se roagă, dar nu înțelegeam ce zice. Apoi a zis câteva catisme din Psaltire. Apoi a lăsat Psaltirea și zicea către fiecare sfânt din calendar această scurtă rugăciune:

– Sfinte preacuvioase părinte (numele), roagă-te lui Dumnezeu pentru noi, păcătoșii!

Pe urmă a început să pomenească pe de rost pe toți oamenii care i-au dat milostenie în ziua trecută, fără a uita vreun nume. Pentru fiecare făcea o închinăciune și zicea această rugăciune:

– Preasfântă Treime, miluiește pe cutare care m-a miluit pe mine păcătosul!

Apoi și-a pus cojocul, Psaltirea și toiagul în strană și a început să facă metanii cu rugăciunea lui Iisus, mai mult de un ceas. Iar când a observat că se luminează de ziua, s-a apropiat de mine și mi-a zis:

– De acum, hai să mergem, drăguță!

(*Arhimandrit Ioanichie Bălan, Patericul românesc*) ❖